

[Anne Grete Holmsgård]

indkomster øges. Det er ikke engang noget, jeg står og påstår; regeringens egne økonomer dokumenterer, at det er det, der sker. De dårligst stillede får mindre, og de, der er bedst stillet, får mere. Det er en udvikling, der bl.a. er sket i løbet af det sidste år.

Arbejdsministeren gik behændigt uden om alle eksempler, der har været nævnt, kringledede sig udenom og tog fat i det, som hun mener er den typiske person, der vil blive ramt af anciennitetsreglerne. Det var efter arbejdsministerens mening den 17-årige, der kommer ud på arbejdsmarkedet efter skolen. Og så appellerede arbejdsministeren til os og fremlagde den gamle feudale skoleopfattelse, hvorefter man skal tugte de unge og børnene, sådan at der virkelig kan blive nogle gode, dydige samfundsborgere af dem, lidt mere stokkeslag, så bliver de virkelig nogle gode samfundsborgere. Hvis de derimod får for meget og får for gode vilkår, så bliver de bare nogle modbydelige, slatne kræv-ind'ere og ikke noget som helst andet. Den hopper jeg ikke på, og den er jeg sikker på at heller ikke socialdemokratiet og SF – og jeg tror såmænd heller ikke de radikale – hopper på. Her må man dog sige, at for en gangs skyld har de virkelig sagt klart fra over for den halvdel, der handler om anciennitetsbestemmelser.

Men bortset fra det er det jo ikke engang rigtigt, at det er den typiske, der rammes. Hvad med de nyuddannede? Er de 17 år? Nej, de er ikke 17 år. De er i slutningen af tyverne, fordi de har skullet have erhvervsarbejde, mens de blev uddannede – det gælder dem, der går på de videregående uddannelser. Og de andre er heller ikke 17 år. De er først i tyverne. Hvad er det for nogle folk? Ja, det er dem, der måske gerne vil have børn eller får børn, uanset om de gerne vil have dem eller ej, fordi det alligevel smutter, og de så tager børnene, selvfølgelig. Det er dem, der har høje boligudgifter, fordi den eneste mulighed for at få en selvstændig bolig er nybyggeriet eller ejerboligerne, og det er dyrt. Det er også den gruppe, der har en gæld, som siger sparto til mange ting, som de skal tilbagebetale på, nemlig uddannelsesgælden. De skal altså leve for netto 3.600 kr. om måneden. Jeg siger virkelig velbekomme. Det bliver ret fornøjeligt.

Hvad nu, hvis man er to i den familie? Ja, så får man jo ikke engang en friplads. Man

får ikke engang $\frac{1}{4}$ friplads, man får ikke engang $\frac{1}{5}$ friplads. Det gør man heller ikke efter de nuværende regler, hvis man er alene med en indkomst på 64.000 kr. om året; så får man heller ikke en friplads til sin daginstitution. Men hvis man er to enlige af den slags, så har man den dobbelte indkomst og fuld betaling til daginstitutioner for sine børn. Man har stadig væk renterne på sin studiegæld, som man skal skubbe som en stor klods foran sig. Hvad er det faktisk, arbejdsministeren mener de mennesker skal leve af?

Jeg ved da godt, hvad der kan ske for mange af dem. De vil selvfølgelig sige: ja men så må vi opgive vores fagforeningskontingent, f.eks. Det sparer vi måske 400 kr. om måneden på. Det er noget, vi nødig vil opgive, men det er noget, vi bliver nødt til at opgive. Vi kan ikke opgive institutionspladsen til børnene, så har vi ikke en jordisk chance for at komme i arbejde igen. Vi kan ikke opgive en bolig. Vi kan ikke opgive vores transportudgifter. Vi kan ikke opgive kosten. Vi kan ikke opgive alle de helt nødvendige ting, for dem er vi simpelt hen nødt til at leve af. Så dropper man fagforeningskontingentet – med det resultat, at man svækker fagbevægelsen.

(Kort bemærkning).

Bo Kristensen (KF):

I fru Anne Grete Holmsgårds indlæg blev der, som det sker gang på gang fra VS, nævnt begreber som lavindkomst. Det ville være rart, om man gjorde sig klart, at real-lønsudviklingen aldrig har været bedre i de sidste 3 år, end den er for indeværende år. Vi må stadig væk høre, at lavindkomstgruppen er den gruppe, som vi er hårdest ved, til trods for at vi ved, at den bedste real-lønsudvikling, der har været i de sidste 3 år, finder sted under denne firkloverregering. Der er altså ikke sammenhæng mellem VS' politiske udtalelser og de mål, man egentlig gerne vil opnå. Er det det, klassekampen drejer sig om?

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgård (VS):

Nej, jeg tror aldrig, jeg har påstået, at det var det, klassekampen drejede sig om. Det